

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania M.Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Jaśle

o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania składkowe,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29 czerwca 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 838/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

M.G.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2022 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującego się M.Z. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 11 września 2020 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Jaśle z dnia 29 sierpnia 2018 r. stwierdzającej, że odwołujący się jako były członek zarządu L. Sp. z o.o. w K. jest odpowiedzialny

za zobowiązania tej spółki z tytułu nieopłaconych składek za zatrudnionych pracowników na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz odsetkami za zwłokę w łącznej kwocie 721.264,32 zł, przy czym jest to odpowiedzialność solidarna z drugim członkiem zarządu J.B. oraz ze spółką.

Odwołujący się M.Z. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 kwietnia 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 378 § 1 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 385 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Apelacyjny w Rzeszowie nie rozpoznał sprawy w granicach apelacji (czym naruszył art. 378 § 1 k.p.c.), nie rozważając podniesionego przez skarżącego w apelacji zarzutu nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji. Za rozważenie zarzutu nie można bowiem uznać zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku konkluzji, że skoro uchybienia Sądu Okręgowego w Krośnie mogą być konwalidowane przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, to wykluczone jest nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy, o której mowa w art. 386 § 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona również i z tego względu, że Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 378 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, merytorycznie rozpoznając sprawę w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Skutkowało to wydaniem wadliwego orzeczenia oddalającego apelację strony odwołującej się (zamiast uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi), co pozbawiło skarżącego konstytucyjnego prawa do merytorycznego rozpoznania sprawy w dwóch instancjach.

Skarżący podniósł przy tym, że spór w sprawie dotyczy kwestii, czy wskazana przez skarżącego wierzytelność przysługująca L. Sp. z o.o. w K. (której skarżący był prezesem zarządu) w stosunku do D. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w kwocie 19.797.470,99 zł skutecznie zwalnia go z odpowiedzialności za zobowiązania L. z

tytułu składek ZUS, w szczególności, czy stanowi przesłankę egzoneryacyjną, czy też ma wpływ na uznanie egzekucji przeciwko wyżej wymienionej spółce L. za bezskuteczną. Sąd Okręgowy Krośnie uchylił się od ustalania tych okoliczności, przyjmując, iż skarżący winien wskazać tę wierzytelność w trakcie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko spółce L., co jednak nie nastąpiło. Uchybienie to dostrzegł Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, stwierdzając w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że uzasadnienie Sądu Okręgowego w Krośnie jest częściowo błędne, tak w znaczeniu uzasadnienia niepełnego, jaki i prezentującego błędny pogląd o prekluzji na wskazanie przez członka zarządu mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości składowych w znacznej części (str. 4 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie). W przedstawionej sytuacji doszło więc do nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji. Natomiast Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznał istotę sprawy w pełnym zakresie po raz pierwszy, czym pozbawił odwołującego prawa do dwuinstancyjnego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji

kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów.

Sąd Najwyższy zauważa przede wszystkim, że skarżący opiera swoją skargę kasacyjną wyłącznie na zarzutach sformułowanych w ramach procesowej podstawy zaskarżenia (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), w związku z czym bez znaczenia w tej sytuacji jest powołanie przez niego w opisie zarzutów przepisu prawa materialnego (art. 116 Ordynacji podatkowej) oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, deklarującego, że postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że skarga kasacyjna, która nie stawia zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), pomija, że zarzuty podstawy procesowej w postępowaniu kasacyjnym mają znaczenie tylko wówczas, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a zatem na zastosowanie prawa materialnego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678 i z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Dlatego w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów postępowania wymienionych w podstawie zaskarżenia mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 czerwca 2019 r., III PK 73/18, LEX nr 2686083; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I UK 67/17, LEX nr 2490071). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy wpływ ten był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13; LEX nr 16460590; z dnia 19 maja 2015 r., II PK 273/14, LEX nr 2008656 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z

dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z dnia 2 lipca 2009 r., I UK 37/09, LEX nr 529678).

Odnosząc się jednak do sformułowanego w ocenianym wniosku stwierdzenia, jakoby Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 378 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c. oraz art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, merytorycznie rozpoznając sprawę w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, Sąd Najwyższy wyjaśnia, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy lub zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania; pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę; rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie; nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda z powodu bezpodstawnego przyjęcia, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22; z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, LEX nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, LEX nr 519260; z dnia 9 listopada 2012 r., LEX nr 1231340; z dnia 26 listopada 2012 r., I CZ 147/12, LEX nr 1284698 oraz wyroki tego Sądu z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 2).

Nie stanowi natomiast nierozpoznania istoty sprawy niewzięcie pod rozwagę wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpatrzenia sprawy lub nierozważenie wszystkich okoliczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 330/10, LEX nr 885041), bądź wszystkich wchodzących w grę podstaw odpowiedzialności pozwanego albo nieustalenie wysokości szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LexPolonica nr 405129). Co do zasady przez pojęcie „nierozpoznania istoty sprawy” należy zatem rozumieć nierozstrzygnięcie o żądaniach stron, czyli niezatawienie przedmiotu sporu. W świetle wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej tego zwrotu, trzeba natomiast przyjąć, że wszelkie inne wady rozstrzygnięcia, dotyczące naruszeń prawa materialnego, czy też procesowego -

poza nieważnością postępowania i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości - nie uzasadniają uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano również, że podstawy uchylenia wyroku nie stanowią niedokładności postępowania, polegające na tym, że sąd pierwszej instancji nie wziął pod rozagę wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpoznania sprawy lub nie wyjaśnił wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, czy też niedostatecznie umotywował swoje stanowisko (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CZ 16/15, LEX nr 1683420; z dnia 26 czerwca 2015 r., I CZ 45/15, LEX nr 1771083 oraz z dnia 28 lutego 2017 r., I CZ 27/17, LEX nr 2276667).

Według przyjętego w Kodeksie postępowania cywilnego modelu apelacji pełnej postępowanie przed sądem drugiej instancji ma charakter merytoryczny i jest kontynuacją postępowania pierwszoinstancyjnego (por. m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, zasadę prawną, OSNC 2008 nr 6, poz. 55 oraz postanowienie Sądu Najwyższego i z dnia 29 września 2017 r., V CZ 58/17, LEX nr 2401100), a prowadzenie postępowania dowodowego w drugiej instancji, nawet w znacznym zakresie, i dokonanie na jego podstawie samodzielnych ustaleń, nie prowadzi do naruszenia konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji RP), jak również dwuinstancyjnego modelu postępowania sądowego, statutowanego w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2017 r., I CZ 90/17, LEX nr 2400310). W postępowaniu apelacyjnym, które ma charakter merytoryczny, winny więc zostać zbadane kwestie, które nie zostały zdaniem sądu apelacyjnego w sposób wystarczający rozważone przez sąd pierwszej instancji, a sąd drugiej instancji jest zobowiązany naprawić dostrzeżone wadliwości i należycie zastosować prawo materialne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2017 r., IV CZ 139/16, LEX nr 2284191 i z dnia 13 kwietnia 2017 r., I UZ 5/17, LEX nr 2309617).

Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie stanowczo wyjaśnił zaś, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 11 września 2020 r. jest w swym ostatecznym wyniku trafny i odpowiada prawu, mimo częściowo błędnego

uzasadnienia w znaczeniu uzasadnienia niepełnego, jak również prezentującego błędny pogląd dotyczący „prekluzji na wskazanie przez członka zarządu mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości składkowych w znacznej części”. Nie może więc być mowy o spełnieniu przesłanki nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Okręgowy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Końcowo Sąd Najwyższy zauważa też, że skarżący w wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (przez odwołanie się do art. 116 Ordynacji podatkowej) próbuje wykazać, że wskazana przez niego wierzytelność przysługująca L. Sp. z o.o. w Krośnie w stosunku do D. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w kwocie 19.797.470,99 zł skutecznie zwalnia go z odpowiedzialności za zobowiązania A. z tytułu składek ZUS, w szczególności stanowi przesłankę egzoneryacyjną.

Sąd Najwyższy podkreśla w związku z tym, że zagadnienie bezskuteczności egzekucji jest aktualnie dostatecznie wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego. Szeroko ten wątek wyjaśnia uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., I UZP 4/09 (OSNP 2009 nr 23-24, poz. 319 z glosą R. Sadlika, Prawo Spółek z 2010 nr 4, s. 50-54). W uchwale przyjęto, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności. Również w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ulega wątpliwości, że wskazanie mienia, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, dotyczy czasu po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi o sytuację, w której najpierw egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a następnie członek zarządu wskazuje mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Nie chodzi więc o ujawnienie majątku w toku egzekucji, ale po jej zakończeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 r., I UK 93/16, LEX nr 2296623). Z kolei, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r., II UK 560/13 (OSNP 2016 nr 2, poz. 25), przyjęto, iż prawa majątkowe, które nie zostały zbyte w postępowaniu egzekucyjnym ani w prawomocnie zakończonym postępowaniu upadłościowym z powodu braku zainteresowanych nabywców, nie stanowią mienia, którego wskazanie może uwolnić

prezesa spółki od odpowiedzialności za jej zaległości składkowe. W końcu, na gruncie art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, nie chodzi o wskazanie jakiegokolwiek mienia spółki, ale wskazanie takiego mienia, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych (składkowych) w znacznej części (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., II UK 56/17, OSNP 2018 nr 12, poz. 161), bowiem chodzi o realne wskazanie konkretnego, rzeczywistego mienia, z którego może zostać przeprowadzona skuteczna egzekucja zaspokajająca wierzytelność w znacznej części (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., II UK 116/05, LEX nr 1615111 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 października 2017 r., II FSK 2631/15, LEX nr 2397008). Innymi słowy, wskazanie mienia spółki, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, powinno nastąpić przez wskazanie konkretnego składnika majątkowego, nadającego się do efektywnej egzekucji. W zakresie wierzytelności przyjmuje się, że tylko wierzytelności spółki, które są stwierdzone i pewne w dacie wydawania decyzji przez organ odwoławczy, tzn. wynikają z orzeczenia sądu, zawartej ugody sądowej czy uznania długu, mogą być dochodzone w ramach prowadzonej egzekucji.

Analizując dotychczasowe stanowisko judykatury, wyraźnie widać podstawowe cele omawianej przesłanki egzoneracyjnej. Hipoteza art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej opiera się na założeniu, że po bezskutecznej egzekucji przeciwko spółce, a następnie konstytutywnym (w drodze decyzji administracyjnej) przeniesieniu odpowiedzialności na członka zarządu, może dojść do faktycznego „wykrycia” mienia dłużnika. Powstaje zatem podstawa do zwolnienia się z odpowiedzialności za cudze zobowiązanie, to jest, długu o charakterze akcesoryjnym i subsydiarnym. By doszło do realizacji tej podstawy, konieczne jest jednak łączne spełnienie trzech okoliczności. Po pierwsze, musi istnieć mienie płatnika (podatnika), po wtóre nie zachodzą przesłanki wyłączające (ograniczające) prowadzenie egzekucji z tego mienia i po trzecie, w wyniku tej egzekucji dojdzie do zaspokojenia należności podatkowych (tu składkowych z mocy art. 31 ustawy systemowej) spółki w znacznej części. Wskutek wskazania mienia ma dojść do zaspokojenia wierzyciela w takiej części, która będzie bliska stwierdzeniu, że płatnik wykonał swój obowiązek składkowy z zachowaniem podniesionego poziomu staranności, właściwego do

rodzaju i zakresu prowadzonej działalności. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2022 r., III USK 330/21, LEX nr 3408447).

Tymczasem jak ustalił Sąd Apelacyjny, jakkolwiek wskazana przez wnioskodawcę wierzytelność L. Sp. z o.o. wobec upadłej spółki D. jest znacznej wysokości 19.794.470,99 zł, to jednak prawdopodobieństwo jej wyegzekwowania jest znikome.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania jego skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[as]

M.G.